

Валерія Фадєєва

КРИВІ ДЗЕРКАЛА

Київ
2020

УДК 821.161.2'06-31
Ф15

Фадєєва В.

Ф15 Криві дзеркала : роман. — Київ : Видавництво Ліра-К, 2020. — 182 с.

ISBN 978-617-7844-74-6

Двадцять років тому шістнадцятирічна Аліса ледве не стрибнула з мосту через нерозділене кохання. Від смерті її випадково врятував незнайомий хлопець. Зараз Аліса доросла жінка, у якої є все, про що можна мріяти: гроші, гарна родина, ідеальний чоловік. Але тіні минулого рідко когось відпускають зі своїх тенет. Чи варте хвилине задоволення того, щоб зруйнувати ціле життя? І чи це життя взагалі було справжнім?

УДК 821.161.2'06-31

ISBN 978-617-7844-74-6

© Фадєєва В., 2020
© Видавництво Ліра-К, 2020

Аліса стояла на мосту і дивилася на темну, ніби мертву, воду. Вона вірила, що вода вирішить всі проблеми. Не буде більше цього нестерпного болю, який не дає нормально жити, не буде сліз, не буде більше зради, лицемірства, брехні. Все це вирішить один єдиний крок.

Пішов дощ. На вулиці був кінець березня, а погода та настрої, ніби в листопаді. Аліса витерла обличчя рукою. Вона вже й сама не розуміла де її сльози, а де лише дощ. Вона ще раз подивилася вниз. Вода вабила і ніби кликала до себе. Серце забилося частіше і від його биття біль знову розлився по всьому тілу. Вже ніколи нічого не буде так, як раніше. Все втрачено. Тоді навіщо кожен день відчувати цей біль? Навіщо жити? Про щось мріяти?

Дівчина підняла голову до неба. Їй вже туди не потрапити. Відпустила руками поручні і стрибнула. Секунда без опори і мозок несамовито почала бити одна думка: навіщо? Я не хочу! Та вже було пізно. Ще секунда... і міцна рука хапає її руку.

— Ти що зовсім здуріла? Що ти робиш? Геть хвора?!

Вона висіла над водою і не вірила, що вона не помре зараз. Вона ж так цього хотіла. Чи вже ні? Не відчуваючи землі під ногами, Аліса зрозуміла, що несамовито хоче жити.

Хлопець силою знову затягнув її на міст. Вона сіла і заплакала ще сильніше. Тіло не слухалося. Ніби воно їй вже не належало. Чи варто прощатися з найціннішим? З життям? Вона через силу підняла голову і подивилася на свого рятівника. Високий, судячи по голосу, молодий хлопець. Обличчя було закрите під капюшоном. Дощ та сльози заливали очі. Вона не могла його краще розгледіти.

— Тобі хоч вісімнадцять є? — Зі злістю запитав він. — Чого ти сюди приперлася? На себе плювати про батьків своїх подумала!

— В мене немає батьків. — З викликом відповіла дівчина, розмазуючи туш, бруд, сльози та дощ по обличчю. — Тільки бабуса. — Від згадки про бабусю стало ще гірше. Про неї вона і не подумала, стрибаючи з мосту. Вона заплакала ще сильніше.

— Дурепа! — Констатував хлопець. — Чого ж ти збиралася кинутися?

— Він мене покинув. — Аліса сховала обличчя в долоні, не припиняючи плакати. Промовивши причину вголос, вона зрозуміла, що вона дійсно дурепа.

— Ти хвора на всю голову! Можливо, тобі ще пощастило! Хочеш змін? Піди підстрижися. Купи лотерейний білет. Запишися на курси, та хоч, перукарів. Роби щось!

Дівчина, не піднімаючи голову, продовжувала плакати. Ні, вона не хоче помирати! Цей незнайомий, де він взявся, хлопець сто разів правий. Вона ж могла померти, якби не він! Її б мертве тіло плило зараз по річці і байдужі холодні хвилі кидали б його зі сторони в сторону. Можливо, б завтра її тіло винесло на берег і рибалки знайшли її. Подзвонили б в поліцію. Її б труп лежав невідомий на холодному столі в морзі і чекав на розтин. А потім би знайшли її бабусю і їй потрібно було упізнати в самогубці її онучку. Серце б бабусі не витримало. Воно б розірвалося там, біля столу, де лежало неживе, синє, холодне тіло.

Ні, тепер вона буде жити довго! Можливо, нещасливо, але довго.

— Давай, я тебе додому відведу.

Думки Алісі перервав голос її рятівника. Вона швидко схопилася на ноги і побігла. Вона відчула, що сили повернулися до неї.

— Божевільна!

Дівчина обернулася. Ні, він не біг за нею. Вона сама повернеться додому. Ніхто й ніколи не дізнається, що могла статися цієї ночі. Вона вдячна цьому незнайомцеві, але в її житті їй не потрібен свідок її найбільшої помилки.

15 років тому

В фільмах завжди показують, що на похорони йде дощ. Ніби підкреслюючи цей сумний, чорний день життя. В реальності все ж відбувається не так. Яскраво світило сонце. Бабусю вже поховали. Чоловіки якраз закидали яму землею. Аліса стояла в сонцезахисних окулярах і тихо плакала. Це було прощання з найріднішою людиною на землі. На похоронах було багато людей. Бабуся була до-

брою і її любили. Люди, які її добре знали, хотіли сказати останнє прощавай їй. Та зараз вони всі стояли позаду, не заважаючи Алісі.

— Бабусю, дякую за все, що ти мені дала в моєму житті. — Тихо шепотіла Аліса, дивлячись як під землею залишається не тільки її бабуся, а ще й шматочок її серця. — Вибач, якщо я тебе десь ображала та не слухала. Я завжди тебе любила. Якби не ти, не твоє добре серце, я б не знаю, що зі мною зараз би було.

Аліса не стримувала сліз. Останні п'ять років вони рідко бачилися. І зараз їй було неймовірно соромно за це. Закордонне студентське життя поглинуло Алісу з головою. Приїжджала вона два рази в рік. І якби про це не було боляче згадувати, більше часу проводила не вдома з бабусею. Ходила в кіно, кафе, музеї, з кимось зустрічалася. Хоч раз запропонувала бабусі провести час разом? Бабуся все робила заради онуки. А онука? Аліса зітхнула. Вже нічого не повернеш, не зміниш, не перепишеш. Серце стискалося від туги, коли вона розуміла, що більше ніколи не побачить бабусю, не обійме її, не попросить поради. Це було найболючіше. Найнестерпніше. Дурна людська звичка все залишати на потім, наївно думаючи, що час буде завжди. Не буде. Аліса знала сонцезахисні окуляри і витерла сльози.

— Я так сумую, бабуся. Як я тепер буду без тебе?

Аліса дивилася на свіжу могилу та ще й досі не могла повірити, що там лежить її бабуся. Скільки бабуся зробила для неї! А чи Аліса змогла віддячити хоч за частину? Якби не бабуся, що б зараз з нею було? Вона врятувала Алісу від дитячого будинку. І вже за це Аліса до кінця життя буде вдячна їй. Потім, коли Аліса виграла гроші в лотерею, бабуся відправила її вчитися в Лондон. І це дало змогу Алісі забути свій найгірший кошмар та вгамувати біль. Гроші, що залишилися, бабуся вклала в нерухомість. Розпочала бізнес. Примножила Алісин виграш. Тепер вона освічена, багата, молода дівчина. І все це лише завдяки бабусі. Сльози знову полилися з очей.

— Привіт.

Почула Аліса тихий голос та підняла очі. Там стояла її двоюрідна сестра.

— Ти приїхала? Я думала, ти не приїдеш. — Аліса витерла сльози.

— Про мертвих або добре, або нічого. Хай земля їй буде пухом.

Аліса уважно подивилася в очі своїй сестрі. Останній раз вона її бачила десь три роки тому. Віра тоді приїжджала просити гроші у бабусі. Бабуся не дала. Вони посварилися. Більше Аліса нічого не чула про Віру. Аліса не хотіла питати та знати, але, все одно поставила це питання, яке мучило її:

— Ти її ненавидиш?

Віра скривилася. Подивилася на свіжу могилу, потім перевела погляд на небо.

— Як ти думаєш, вона потрапила туди? — Запитанням на запитання відповіла Віра і вказала пальцем на небо.

Аліса промовчала. Вона не бажала конфлікту біля могили найдорожчої для неї людини і вже шкодувала, що почала цю розмову. А Віра ж, нарешті, як здалося Алісі, мала змогу виговоритися. Тож, вона продовжила:

— З двох котенят вона обрала менше і, мабуть, миліше. Два сини. Близнюки. А вона забирає одну онучку. Довгими безсонними ночами в притулку я думала, чому? Відповіді їй досі в мене немає. — Віра не дала Алісі, й слова сказати, бо та хотіла, як завжди, захищати бабусю. — Я тебе прошу, не потрібно зараз нічого казати. Це вже неважливо. Після тієї автокатастрофи, що забрала наших батьків життя змінило курс у всіх нас. Хоча, тоді ми про це і не здогадувалися. Стара жінка, хто ж її буде осуджувати, бере на виховання одну онучку, іншу віддає державі. Я завжди ставила собі одне питання. Чому вона обрала тебе? — Віра уважно подивилася на Алісу. — Може вона просто більше любила сина, який з'явився на дві хвилини раніше? А другий їй вже був не потрібен?

Алісі стало ніяково. Та вона не відвела погляд від Віриних очей. В очах сестри була злість. Віра, навіть, біля могили, не могла пробачити ту, яка її кинула. Сестра продовжила:

— Так, так. Тобі було два роки, а мені вже, ого-го, вісім! Навіщо ж мені дім, турбота, любов?

— Віро, вона тебе теж любила і страждала.

— Сестричко, так любила і страждала, що, навіть, не навідувала мене? А, можливо, вона до мене не їздила, тому що я була живим прикладом її зради? Зради рідного сина. — У Віриних очах промайнула блискавка.

— Вона відправляла тобі подарунки. — У Аліси було зараз дво-
яке почуття. Вона жаліла Віру, але вона не могла терпіти, коли
хтось ображав бабусю. Зрештою, ми цінімо людей з того, що вони
роблять нам, а не з того, що вони роблять іншим.

— На хрін мені були її подарунки? — Віра підвищила голос.

Люди, які стояли трохи подалі з осудом подивилися на неї. Віра
ж не звернула уваги.

— Тобі ніколи не зрозуміти, як це! Знати, що в тебе є рідна ба-
буся, а жити в притулку для сиріт!

— Віро, не кричи, будь-ласка!

— Що соромно за бабусю? Ти завжди була на її стороні. Що тобі
пояснювати? — В голосі Віри відчувалася лють. — Це було пекло,
не життя. В мене взагалі нічого не було свого. І це було нестерпно.
Коли після притулку, я отримала власну, — Віра зробила наголос
на цьому слові, — кімнату в гуртожитку, я була найщасливіша. Та
що я тобі розкажую! В тебе завжди все було в шоколаді!

В найпаскудніші моменти життя у Аліси перед очима вставала
та темна, мертва вода, ніби нагадуючи, що було найгіршим. Аліса
похитала головою, відганяючи видіння.

— Що, не правда? — Віра зрозуміла цей жест по-своєму. — Тебе
любили, пестили, плекали.

— Ти хоч батьків своїх пам'ятаєш. А в мене лише фото...

— Вирішила нижче пояса вдарити? Краще я б не пам'ятала. За-
надто сильно вони мене любили. А коли я залишилася без любові,
то в мене почалася ломка, як у наркомана. Я просила любові в при-
тулку у всіх: у вихователів, дітей, поварів. Та ніхто мені її не дав. Ти
хоч уявляєш, як це восьмирічній дитині, яка росла в любові, в одну
мить втратити її? Ні! Тож мовчи про пам'ять про батьків.

Аліса наділа окуляри. Краще б вона не починала цю розмову.
Їй було шкода сестру, але вона нічого не могла змінити. А Віра все
ніяк не могла заспокоїтися.

— Чи ненавиджу я її? — Віра дивилася на могилу, де спочила
бабуся. — Ні. Вже ні. Якщо страшний суд існує, там ми всі будемо
відповідати за свої вчинки.

У Аліси знову на вернулися сльози на очі. Добре, що вона була в окулярах. Бабуся була доброю. Хай там що! І, якщо страшний суд існує, її добрі вчинки переважають один поганий.

— Навіщо ти приїхала? — Тихо запитала Аліса.

— Я хотіла тебе підтримати. — Так само тихо відповіла Віра. Її голос змінився. Став м'якшим. — Ти єдина рідна людина на землі, що в мене залишилася. — Аліса відчула, що Вірина лють пройшла.

Від цих слів Аліса розплакалася. Віра обережно поклала їй руку на плече. Так вони і стояли мовчки. Кожен думав про своє.

Раптом Віра різко забрала руку з Алісиного плеча, схопилася за живіт і швидко побігла за дерево. Аліса побігла за нею. Віру знудило.

— З тобою все в порядку? — Аліса не знала, що думати.

Віра, бліда, як смерть, дивилася на неї сумними очима. Вона кивнула.

— Ти хвора? — Аліса переживала за сестру.

Віра дивно посміхнулася.

— Моя хвороба триває дев'ять місяців. Мені залишилося сім.

— Дев'ять місяців...- Повільно повторила Аліса. — Дев'ять місяців? — Віра мовчала. — Дев'ять ... Ти вагітна?

Віра дістала з сумочки пляшку води і почала пити.

— Ти вийшла заміж? Хто батько?

Віра опустила очі.

— Він... він... Він жонатий. — Видихнула вона. Очі в неї так і були опущені. — Я не збираюсь розбивати сім'ю. Я сама буду виховувати свою дитину.

Аліса мовчала. Вона так хотіла допомогти Вірі. Можливо, десь глибоко в душі, вона відчувала, що має заглидити провину бабусі. Але як?

Віра допила воду і промовила.

— Добре, Алісо. Я поїду. Просто знай, що я в тебе є. Якщо колись захочеш поговорити, я буду рада.

Аліса не хотіла її відпускати, та не знала, як це правильно зробити. Вона вирішила ще трохи відтягнути цю мить.

— Як ти сюди дісталася?

— Мене привіз... — Віра запнулася і відвела погляд, — потяг. Тобто я приїхала потягом, а сюди мене привіз таксист. — Віра якось зніяковіла.

Можливо, вона витратила останні гроші на цю поїздку, подумала Аліса.

— Я піду. — Знову сказала Віра.

Аліса вже все вирішила.

— Залишайся зі мною!

— Що? — Віра на зрозуміла. — Побути ще з тобою на цвинтарі? Добре. — Розгублено промовила Віра.

— Ні, ти не зрозуміла. — Аліса сором'язливо посміхнулася. — Залишайся зі мною жити. — Віра здивовано на неї подивилася. — В мене великий будинок. Ти вагітна. Я допоможу тобі. Зрештою, ти маєш рацію, ми найближчі люди на землі.

— Ти не повинна...

Цього разу Аліса перебила її.

— Я знаю. І я це пропоную не тому що повинна, а тому що хочу, щоб ти жила зі мною. Як ти сказала, ти єдина рідна людина, що в мене залишилася.

Віра посміхнулася.

— Ти дійсно цього хочеш?

— Так, сестро.

Аліса підійшла до Віри і обійняла її. Аліса відчула, що перший раз після смерті бабусі почувається добре. Вона була певна, що вчинила правильно.

10 років тому

Аліса дивилася на себе в дзеркало у весільній сукні і знала точно, що бабусі вона б сподобалася. І сукня, і Аліса. Після смерті бабусі, коли доводилося приймати важливі рішення, Аліса завжди уявляла, що б сказала на це бабуся. І це спрацьовувало. І сьогодні, в цей важливий день, Аліса знала, що бабуся була б щаслива за неї.

Чи сподобався б бабусі Іван, наречений? Так. Аліса хотіла вірити, що так. Він був чемний, милий, добрий, високий, красивий,

умів слухати, завжди допомагав, підтримував. Ніколи не просив в неї грошей. Він був ніби з серіалу, де головній героїні дістався ідеальний чоловік. Аліса зітхнула. Чи кохала вона його? Цього ідеального чоловіка?

Вони познайомилися в той рік, як померла бабуся. У Аліси почалося нове життя. Вона мала відповідати за себе, за сестру, за небогу. Бабуся примножила її виграш, тож Аліса мала продовжити вести бізнес, і ще в неї була мрія відкрити благодійний фонд. Вона не мала права розкисати. Вона мала бути сильною. В той же рік вона пішла на курси водіння. Після закінчення, як і всі новачки, вона боялася їздити в потоці машин, тому вирішила набиратися досвіду ввечері, коли машин менше. День знайомства з Іваном вона запам'ятає на все життя. Вона приїхала на закриту парковку нічного супермаркету, машин майже не було, поставила машину на сигналізацію, і відійшовши приблизно кілька метрів, вона відчула як хтось закрив її рота долонею, схопив її за шию і почав кудись тягнути. Аліса розгубилася. Нападник був сильний. Аліса хотіла пручатися, та він зашипів їй у вухо:

— Заспокойся, суко! Бо придушу. Віддаси бабло, прикраси, та шуруй.

Він затягнув її в дальній темний куток і кинув на землю.

— Відкривай сумку та золото знімай, курво!

Аліса, плачучи, тремтячими руками почала розкривати сумку. Від нервів, вона довго з нею возилася.

— Падло, час тягнеш! Тоді, я тебе покараю.

Аліса з жахом дивилася на нападника. Він був низький, але кремезний. Обличчя було в масці. Але те, що він почав робити налякало Алісу до смерті. Він повільно почав розстібати ширінку на джинсах. Аліса хотіла вскочити та побігти, але він пнув її в коліно. Вона впала. Вона хотіла закричати, але страх паралізував її зв'язки.

— Зараз я тобі покажу, хто тут хазяїн.

Аліса не могла підвестися, бо коліно, яке він вдарив боліло нестерпно. Вона почала відповзати, та він наступив їй на руку.

— Спочатку, відсмокшич, шльондро! Хто вночі приїжджає в магазин? Лише повії! Тож, думаю, тобі не вперше.

Він схопив її за волосся і потягнув її голову до свого паху. Аліса з усієї сили зціпила зуби. Ні, вона, краще помре.

— Гей, падло, що ти робиш!?

Нападник відпустив її. Аліса швидко відповзла до стіни. По щокам котилися сльози. Він швидко натягнув штани, схопив її сумку та побіг. Аліса заплакала ще сильніше.

— З тобою все добре?

Її рятівник присів біля неї і доторкнувся до плеча. Аліса, ніби її вжалили, відсахнулася від нього. Він підняв руки, показуючи, що в нього добрі наміри.

— Я не ображу. Не бійся. Ти можеш йти?

Аліса ще й досі не могла повірити, що її врятували. Вона плакала, не припиняючи.

— Все, все. — Лагідно промовив незнайомец. — Вже все буде добре.

Аліса ще й досі боялася відкрити рота. Перед очима стояла розстібнута ширінка її нападника. Вона хотіла підвестися та не змогла. Незнайомец дав їй руку.

— Я, Іван.

Аліса вагалася, чи взяти його за руку.

— Якщо ти мене боїшся, давай я когось покличу?

Аліса щосили помотала головою і взяла його за руку. Ні, вона не залишиться тут сама.

Так почалася їхня дружба. Аліса знала, що в неї є два янголи-охоронця: той, хто врятував її на мосту та Іван. Іван відразу в неї закохався. І це було видно. Три роки він добивався її прихильності. Квіти, сюрпризи, допомога у всьому, що було потрібно Алісі. І Аліса здалася. Але не тому що покохала. Біль першого кохання випалив можливість кохати ще когось назавжди. Це почуття ніби атрофувалося. І Аліса змирилася з цим. Ні, вона була вдячна Івану за той порятунок, за його повагу, за його ставлення до неї, до її сестри та небоги. Він був ідеальний, але не коханий. Були люди, які через Віру або Іванку хотіли потоваришувати з нею. І це було так награно! Іван завжди був собою. Він був чемний та ввічливий з сестрою та небогою, але в нього була межа між звичайною вихованістю та підлабузництвом. Він ніколи не показував награну любов чи

турботу про них. Це була Алісіна сім'я і він поважав її. І якщо було потрібно, то допомагав. Таке щире відношення імпонувало Алісі.

Ще два роки тому він зробив їй пропозицію. Та Аліса все тягнула, поки сестра не сказала їй, що вона має або припинити мучити Івана, або погодитися. Аліса відчула себе останнім стервом, коли зрозуміла, що поводиться, як її перше кохання з нею. Вона сказала «так» Івану. Навіть, сказала, що вона його кохає. Але не кохала. Поважала, цінувала, але не кохала. Що ж, вона вже звикла до думки, що покохати чоловіка вже не зможе. Вона ніколи не образить Івана, але й не кохає.

Легкий скрип дверей повернув її до реальності. Аліса повернулася.

— Ти така гарна! Ніби принцеса з казки!

В дверях стояла її небога.

— Я, коли виросту, хочу бути на тебе схожа!

Аліса підбігла до Іванки і обійняла її. Як вона її любила. Іноді здавалося, що це її донька. Вона була схожа на Віриного батька. Але Аліса бачила в ній риси свого рідного тата. Тільки очі були карі. Майже чорні. Мабуть, від біологічного. Сестра так і не зізналася, хто батько. Це була дуже болюча тема для неї і Аліса припинила питати. Віра поставила в графі батько прочерк. Тож, виховували вони її вдвох. Іноді, Алісі здавалося, що вона більше приділяє уваги небозі, ніж Віра. Але вона нічого не могла з цим зробити. Іванка забрала великий шматок її серця. Небажання кохати чоловіка виливалося в якусь безмежну любов до небоги. Вона дуже хотіла власних дітей.

Іванка теж її обійняла. Аліса бачила, що дівчинка дуже до неї тягнеться.

— Там вже всі чекають. Навіть, якісь дяді з великими камерами приїхали.

Аліса зітхнула. То, мабуть, журналісти. Треба йти. Вона взяла Іванку за руку і вийшла з кімнати. Вона дуже хотіла, щоб цей день став найщасливішим у її житті.

— Прокинулася, курво?!

Аліса відкрила очі і не зрозуміла, де вона, що з нею і чому вона сидить на стільці, зв'язана так, що не може й поворухнутися. В роті пересохло. Голова боліла нестерпно. Нудило. Вона підняла голову, і це коштувало їй надзвичайних зусиль. Напівтемна кімната, біля неї стоїть якийсь бородатий, неохайний чоловік і з ненавистю дивиться на неї. Страх потроху почав заходити в кожную клітинку її тіла.

Чоловік різко схопив її за волосся і почав трясти її голову.

— Чого мовчиш, падло?

Від такого хитання, Алісу почало нудити ще сильніше і вона не стрималася. Коли він з люттю відпустив її волосся, Алісу знудило на власні коліна.

— Фу! — В голосі чоловіка було очевидне презирство. — Я тепер твоє блювотиння маю нюхати?

Алісі дуже хотілося витерти рот, обличчя, ноги, але руки були міцно зв'язані за спиною. Їй самій було огидне блювотиння на колінах, але зараз її більше хвилювало, де вона, хто цей чоловік і чому вона зв'язана.

— Через тебе я втратив свою дочку!

Чоловік розмахнувся і щосили вдарив Алісу по обличчю. Їй здалося, що голова зараз відлетить. Біль був такий, ніби її облили гарячою олією. Щока пекла неймовірно. Страх паралізував її. Вона ніколи так не боялися, ні на мосту, перед стрибком, ні на парковці, коли її обіграли. Страх тоді був якимось дитячим, в порівнянні з тим, що вона відчувала зараз. Але Аліса розуміла, що вона має зібрати всю свою волю та характер і почати діалог. Вона хоче жити, а що в голові цього божевільного вона не знала. Вона відкрила рота і хотіла, щось сказати, але не вийшло. В роті пересохло і вийшло не слово, а якесь мукання.

— Що? — Чоловік знову схопив її за волосся і притулив своє вухо, до її губ. — Я не розумію по-телячому.

Аліса відчула стійкий запах поту та алкоголю і подумала, що її знову знудить. Вона намагалася не дихати, поки він так стояв.

Він знову тряхнув її головою і відпустив. Аліса видихнула. І знову спробувала щось сказати. Цього разу вийшло. Голос був слабкий та хриплий, але вона могла говорити.

— Я не знаю вас.

Чоловік засміявся. В його сміху чулися якісь божевільні нотки. Алісою повністю заволодів страх. Промайнула думка, що тут вона і помре. І це стало стимулом боротися.

Чоловік припинив сміятися і знову нахилився до Аліси, він дивився їй в очі і Аліса бачила в них лише ненависть. Чорну всепоглинаючу ненависть до себе.

— Благодійниця, трясця! Через тебе я втратив найцінніше!

Він знову вдарив Алісу по щоці і плюнув їй на ноги. Після його нового удару Алісі здалося, що щоки вже немає. Пульсуючий біль перебрався у скроню і вже не покидав її. Після того, як чоловік плюнув на Алісу, їй захотілося плакати. Не просто плакати, а ревіти! Але вона знала, що не можна. Потрібно триматися і виграти час. Але для чого? Скільки вона тут? Можливо її вже шукають!

В очах стояли сльози, та вона продовжила діалог:

— Я не знаю вас. — Намагаючись бути спокійною, промовила Аліса.

Чоловік вилаявся і знову заніс руку.

— Не бийте мене! — Закричала Аліса. Вона була певна, що ще одного удару вона не переживе. Цей божевільний бив щосили.

Різкий голос Аліси змусив чоловіка зупинитися. Аліса видихнула. Чоловік подивився на свою руку, а потім різко сів на підлогу та гірко заплакав. Так плаче звір, якому більше немає, що втрачати. Тепер Аліса розгубилася. Вона кліпала очима і зовсім не розуміла, що їй робити.

— Моя крихітко... мій янгол... моє сонце... моя... — чоловік тинько бурмотів собі під носа і гойдався зі сторони в сторону.

Раптом він вскочив на ноги і схопив її за шию.

— Ти даєш людям надію, а потім топчеш її. Ти не заслуговуєш на життя, курво! — Прошипів він Алісі в обличчя.

Він божевільний, подумала Аліса. Але зі всього, що він сказав, вона зрозуміла, що він втратив дитину і тепер в цьому звинувачує її.

— Ви втратили дитину... — повільно почала Аліса, дивлячись в його очі. Там біснувалося божевілля.